

REBEL

DE 100

KASS MORGAN

Vertaald door Astrid Staartjes

Blossom
BOOKS

Lieve lezer,

Wat zou er gebeuren als wij er met zijn allen zo'n chaos van maken dat we alleen nog maar kunnen vluchten naar de ruimte? Hoeveel generaties zou het dan duren voordat we terug kunnen naar de aarde? En als we daar dan eindelijk weer zijn, hoe zou dat dan voelen? Hoe erg zouden we de aarde gemist hebben? Zouden we het überhaupt volhouden, in zo'n ruimteschip daarboven?

Als er één ding is wat ik van *De 100* heb geleerd, is het dat de aarde veel kostbaarder is dan we ons realiseren. Het is onze thuisbasis, ons huis, de plek waar wij leven, een plek waar we met zijn allen voor zouden moeten zorgen. Lezen over hoe sommige jongeren voor het eerst de zon op hun huid en modder tussen hun tenen voelen, vogels horen zingen en rondansen in de regen, laat je beseffen dat wat wij hebben echt hartstikke bijzonder is. En dat niemand dat van ons zou mogen afpakken – niemand niet, met welke klote-oorlog dan ook.

Als ik een van de honderd jongeren was geweest die naar de aarde werd gestuurd om te kijken wat hiervan over was, zou ik net als Wells, Octavia, Glass, Bellamy en Clarke vechten voor mijn leven. Want *hell no*, ik zou hier nooit meer weg willen.

#spreadthebooklove

Liefs, Myrthe

Uitgever Blossom Books

*Voor mijn lezers,
Bedankt dat jullie mijn buitenaardse delinquenten
in het hart hebben gesloten. Jullie steun is de bodem
onder hun bestaan.*

Vertel de wereld wat je vindt van #De100
Vind de auteur: @kassmorganbooks
Vind ons: @blossombooks

NUR 285 / W101701

© 2017 Nederlandse editie: Blossom Books

© 2016 Kass Morgan

Oorspronkelijke titel: *The 100. Rebellion*

Published by arrangement with Rights People, London

Nederlandse vertaling: Astrid Staartjes

Omslagontwerp: Sproud – Sanneke Prins

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

**Wil je ons iets vragen of vertellen? Dat kan! Stuur een mailtje
naar info@blossombooks.nl of ga naar blossombooks.nl.**

Hoofdstuk 1

CLARKE

Clarke rilde toen een windvlaag over de open plek in het bos joeg en door de laatste orangerode bladeren aan de bomen ruiste. ‘Clarke,’ riep iemand in de verte. Het was een stem die ze dikwijls had gehoord sinds ze hier op aarde was geland. Ze had hem gehoord in het gelispel van beken. Ze had hem gehoord in het gekraak van takken – en vooral had ze hem gehoord in het ruisen van de wind. Maar deze keer hoefde ze zichzelf niet in te prenten dat ze het zich verbeeldde. Ze draaide zich om en voelde haar borst van vreugde opzwellen toen ze haar moeder met een mand vol appels uit de boomgaard van de aardbewoners op zich af zag lopen.

‘Heb je deze al eens geproefd? Ze zijn ongelooflijk lekker!’ Mary Griffin zette de mand op een van de lange houten tafels, pakte een appel en gooide hem naar haar dochter. ‘Hier kunnen wij in de Kolonie na driehonderd jaar genetische manipulatie nog niet eens aan tippen.’

Clarke glimlachte, nam een hapje en liet haar blik over het drukke kamp dwalen. Overal om haar heen waren kolonisten en aardbewoners opgewekt bezig met de voorbereidingen voor hun eerste gezamenlijke

feest. Felix en zijn vriend Eric droegen enorme schalen met groenten die door de aardbewoners waren geteeld en klaargemaakt. Twee aardbewoners lieten Antonio zien hoe je van twijgen een krans kon weven. En in de verte stond Wells samen met Molly, die onlangs bij een houtbewerker in de leer was gegaan, een van de nieuwe schragentafels te schuren.

Als je zo rondkeek was het moeilijk voor te stellen wat een lijdensweg ze de afgelopen maanden hadden afgelegd. Clarke was een van de honderd jongeren die naar de aarde waren gestuurd om uit te vinden of ze op de radioactieve planeet konden overleven. Hun transportschip was tijdens de landing gecrasht, waardoor het contact met de Kolonie was verbroken. Terwijl de honderd op de aarde probeerden te overleven, drong het langzaam tot de achtergebleven kolonisten door dat hun zuurstofvoorzieningssysteem het had begeven en dat hun dagen waren geteld. Toen de zuurstofvoorraad begon op te raken en de paniek steeds groter werd, verdrongen ze zich rond de transportschepen, waar de wanhopige jongeren bij lange na niet allemaal in pasten.

Clarke en de andere leden van de honderd waren met stomheid geslagen toen een aantal transportschepen vol kolonisten op aarde landde. Wat minder verwondering wekte: vicekanselier Rhodes begon een hardvochtige militaire operatie om de macht over te nemen van de tieners, die tot de leiders van de kolonisten op aarde waren uitgegroeid. Hierbij sneuvelde onder anderen Sasha Walgrove, Wells' vriendin en de dochter van de vreedzame leider van de aardbewoners, Max. Dit zorgde voor spanning tussen de groepen. Maar uiteindelijk hadden ze hun krachten gebundeld om een gedeelde vijand te verslaan – de gewelddadige groep aardbewoners die zich had afgesplitst en eropuit was de kolonisten van de kaart te vegen – en inmiddels waren de twee groepen met elkaar verzoend. Rhodes had zijn functie neergelegd en geholpen een nieuwe raad

op te zetten, waarin zowel kolonisten als aardbewoners waren vertegenwoordigd.

Vandaag vond niet alleen het eerste gezamenlijke feest plaats, maar ook de eerste openbare bijeenkomst van de raad. Clarkes vriend Bellamy was een van de nieuwe raadsleden die een welkomstspeech mocht geven.

‘Zo te zien is alles dan toch nog op zijn pootjes terechtgekomen,’ zei Clarkes moeder terwijl ze toekeek hoe een jonge kolonist samen met twee aardbewoners de tafels dekte met tinnen borden en houten bestek. ‘Kan ik ergens bij helpen?’

‘Jij hebt al meer dan genoeg werk verricht, je mag nu lekker ontspannen.’ Clarke deed een stap naar achteren en zoog de warme, welbekende glimlach van haar moeder in zich op. Hoewel ze ondertussen alweer een maand waren herenigd, kon ze nog steeds nauwelijks geloven dat haar ouders niet wegens verraad waren geëxecuteerd, zoals haar was verteld, maar in plaats daarvan naar de aarde waren gestuurd, waar ze vele gevaren hadden getrotseerd en zich uiteindelijk bij haar hadden gevoegd. De twee artsen ontpopten zich tot onmisbare kampleden: ze hadden meegewerkt aan de heropbouw van het kamp, dat door de aanvallen van de splintergroep in puin was gelegd; ze hadden dokter Lahiri geholpen bij de verzorging van de gewonden, en hadden zich samen met Clarke, Wells en Bellamy ingezet om de banden met hun vreedzame burenen te verstevigen.

Voor het eerst sinds tijden was er een vredige, hoopvolle periode aangebroken. Het voelde na al die angstige maanden goed eindelijk feest te vieren.

Clarkes vader liep over de open plek naar de robuuste tafels. Onder zijn linkerarm hield hij een schoof bontgekleurde tarwe geklemd. Met zijn vrije hand zwaaide hij naar Jacob, een boer met wie hij bevriend

was geraakt, en toen hij zich bij zijn vrouw en dochter had gevoegd, zei hij tegen Clarke: ‘Jacob zegt dat de regen nog even op zich laat wachten, waardoor we volop van de maansopkomst kunnen genieten.’ David Griffin legde de schoof op de tafel en plukte peinzend aan zijn volle baard, terwijl hij naar de hemel tuurde alsof de maan daar al verschenen was. ‘Blijkbaar kleurt ze rood als ze zich aan de horizon laat zien. Jacob noemde het een jagersmaan, maar zijn beschrijving doet me denken aan wat onze voorouders een oogstmaan noemden.’

Toen ze een kind was hadden zijn eindeloze verhalen over de aarde haar de keel uitgehangen, maar nu, nadat ze een jaar in rouw was gedompeld omdat ze in de veronderstelling verkeerde dat haar ouders dood waren, stemden zijn enthousiaste woorden haar vrolijk en dankbaar. Terwijl ze hem aanhoorde, dwaalde haar blik naar de bosrand in de verte, waar een bekende lange verschijning uit de schaduwen opdook, zijn boog en pijlenkoker bungelend aan zijn schouder. ‘Ik vind “jagersmaan” prachtig klinken,’ zei Clarke met een afwezige glimlach.

Eenmaal op de open plek vertraagde Bellamy zijn pas en speurde het kamp af. Na alles wat ze samen hadden doorgemaakt, kreeg Clarke nog altijd vlinders in haar buik bij de gedachte dat hij haar zocht. Wat hun verder nog op deze wilde, gevaarlijke planeet mocht overkomen, ze zouden met z’n tweeën zijn en het samen overleven.

Terwijl hij dichterbij kwam, zag ze zijn buit: een enorme vogel met een lange, spichtige nek en fluorescerende vleugels. Zo te zien kon het halve kamp ermee gevoed worden. Een gevoel van trots welde in haar op. Hoewel het kamp ondertussen meer dan vierhonderd bewoners telde, onder wie een aantal goed getrainde bewakers, was Bellamy nog altijd verreweg de beste jager.

‘Zou het een kalkoen zijn?’ vroeg Clarkes vader, terwijl hij in zijn haast om het beter te kunnen zien bijna een tafel omverliep.

‘Die hebben we in het bos gezien,’ zei haar moeder, die naast Clarke ging staan. Ze schermde haar ogen af tegen de zon en tuurde naar de jongen en zijn buit. ‘Ten noordwesten van hier, in de winter. Ik dacht dat het pauwen waren, met die blauwe veren. Ze lieten zich in ieder geval niet vangen.’

‘Bellamy vangt letterlijk alles waar hij zijn oog op laat vallen,’ zei Clarke, en ze verschoot van kleur toen haar moeder één wenkbrauw optrok.

Clarke had ertegen opgezien om Bellamy aan haar ouders voor te stellen. Ze wist niet hoe ze zouden reageren op iemand anders dan Wells, haar onkreukbare ex-vriendje van de Phoenix. Maar tot haar opluchting hadden ze Bellamy onmiddellijk in hun armen gesloten. Na alles wat ze hadden doorgemaakt, stelden ze zich begripvol en zelfs beschermend tegenover hem op wanneer hij de nacht bij hen in de hut doorbracht en weer eens werd geteisterd door nachtmerries. Hevig trillend en bezweet ontwaakte hij dan uit dromen over vuurpelotons, blinddoeken, het bloedstollende geschreeuw van Clarke en Octavia. Op zulke nachten maakten haar ouders kruidendrankjes voor een betere nachtrust terwijl Clarke geruststellend zijn hand vasthield. Ze lieten zich nooit negatief over hem uit. Ze hadden geen enkele keer ook maar iets van zorg uitgesproken.

Nu stonden ze allebei enthousiast naar Bellamy te zwaaien, maar Clarke keek met gespannen schouders toe. Er was iets met hem, ze zag het aan zijn manier van lopen. Hij bleef maar paniekerig achteromkijken, en hij zag krijtwit. Zijn ogen schoten alle kanten op.

Ook haar vaders glimlach vervloog toen Bellamy vlakbij was. Hij

wilde de vogel van hem overnemen en Bellamy drukte hem zonder een woord in zijn handen.

‘Clarke,’ zei Bellamy met een raspende stem, alsof hij hiernaartoe was komen rennen. ‘Ik moet je spreken.’ Voordat ze iets kon zeggen, greep hij haar bij de arm en trok haar met zich mee, langs de vuurplaats, naar de buitenste ring met nieuwe hutten. Ze struikelde over een uitstekende wortel en wist nog net haar evenwicht te bewaren, zodat ze niet over de grond achter hem aan zou worden gesleept.

‘Bellamy, stop nou even.’ Clarke wrong haar arm los.

De glazige blik verdween uit zijn ogen. ‘Sorry. Gaat het?’ zei hij, en hij klonk weer even als zichzelf.

Clarke knikte. ‘Ja, maar wat is er aan de hand?’

Hij kreeg weer die gejaagde blik in zijn ogen terwijl hij het kamp rondspeurde. ‘Waar is Octavia?’

‘Ze komt net terug met de kinderen.’ Octavia had de jongste kinderen ’s middags meegenomen naar het riviertje zodat ze niet in de weg zouden lopen bij de voorbereidingen van het feest. Clarke wees naar de rij kinderen die hand in hand de open plek doorkruisten. De donkerharige Octavia liep voorop. ‘Daar is ze.’

Bij het zien van zijn zus ontspande Bellamy enigszins, maar toen hij Clarke aankeek betrok zijn gezicht weer. ‘Ik heb iets verontrustends gezien tijdens de jacht.’

Clarke beet op haar lip en slikte een zucht in. Het was niet de eerste keer deze week dat hij zoiets zei. Hij bleef er maar over doorgaan. Maar ze kneep in zijn hand en knikte. ‘Vertel maar.’

Hij verplaatste zijn gewicht van de ene op de andere voet. Een zweetdruppel droop uit zijn donkere, warrige haar en langs zijn gezicht. ‘Ongeveer een week geleden zag ik op weg naar Mount Weather een berg

bladeren op het hertenpad. Het zag er heel... onnatuurlijk uit.'

'Onnatuurlijk,' herhaalde Clarke en ze probeerde haar kalmte te bewaren. 'Een berg bladeren. In het bos. Tijdens de herfst.'

'Een enorme berg bladeren. Wel vier keer zo groot als andere bladerhopen. Groot genoeg om als schuilplek te dienen.' Hij begon te ijsberen en leek meer in zichzelf te praten dan tegen Clarke. 'Ik ben niet gestopt om te kijken. Ik had het moeten checken. Had ik dat nou maar gedaan.'

'Oké...' zei Clarke langzaam. 'We kunnen nu samen gaan kijken.'

'Hij is al weg,' zei Bellamy terwijl hij een hand door zijn weerbarstige haar haalde. 'Ik heb er geen aandacht aan besteed en vandaag was hij verdwenen. Alsof die berg bladeren ergens voor was gebruikt en daarna keurig opgeruimd.'

Clarke kreeg pijn in haar buik van de uitdrukking op zijn gezicht, een mengeling van schuldgevoel en angst. Ze wist waar dit over ging. Nadat de transportschepen waren geland, had vicekanselier Rhodes Bellamy willen executeren voor misdrijven waaraan hij zich tijdens de reis schuldig zou hebben gemaakt. Nog geen twee maanden geleden had hij afscheid moeten nemen van zijn geliefden, voordat hij geblinddoekt en wel naar een vuurpeloton was afgevoerd. Hij had de dood in de ogen gekeken, in de waan verkeerd dat hij zijn zusje ouderloos en Clarke gebroken moest achterlaten. Maar zijn executie werd op het nippertje voorkomen door de plotse aanval van de gewelddadige splintergroep. Hoewel Rhodes Bellamy vervolgens had vrijgesproken, hadden de gebeurtenissen diepe sporen getrokken. Het was niet verrassend dat hij paranoïde trekjes vertoonde, maar in plaats van geleidelijk af te nemen, verergerden ze alleen maar.

'En als je dit allemaal bij elkaar optelt,' ging hij verder, steeds sneller en harder pratend. 'De wielsporen bij de rivier. De stemmen die ik in de boomkruinen heb gehoord...'

‘Daar hebben we het al over gehad,’ onderbrak Clarke hem terwijl ze haar armen om zijn middel sloeg. ‘De wielsporen zouden van de dorpe-lingen kunnen zijn; de mensen uit het dorp hebben karren. En de stemmen...’

‘Ik heb ze gehóórd.’ Bellamy wilde zich losmaken maar Clarke liet het niet toe.

‘Ik weet het,’ zei ze terwijl ze hem steviger tegen zich aan klemde.

Hij gaf het op en liet zijn kin op haar hoofd rusten.

‘Ik wil geen scène schoppen...’ zei Bellamy, en hij slikte iets in. De woorden ‘niet wéér’ bleven onuitgesproken. ‘Maar geloof me, er klopt iets niet. Ik heb het al eerder gevoeld en ik voel het nu weer. We moeten iedereen waarschuwen.’

Clarke keek over haar schouder naar alle mensen die over het terrein heen en weer liepen: Lila en Graham die met emmers water langs banjerden en een jongetje plaagden omdat die zijn vracht moeizaam meetorstte. Jeugdige aardbewoners die giechelend uit hun dorp eten aanvoerden; bewakers die met elkaar stonden te praten bij de wisseling van de wacht.

‘We moeten ze waarschuwen voor het feest losbarst, of wat dit ook mag zijn.’ Hij maakte een wegwijsgebaar.

‘Het Oogstfeest,’ zei Clarke. Ze vond het leuk om aan een traditie mee te doen die al honderden jaren bestond, lang voor de Catastrofe – de kernoorlog die de aarde bijna had weggevaagd en die de eerste kolonisten de ruimte in had gejaagd om zo de mensheid te redden van de ondergang. ‘Max vertelde dat het al generaties lang wordt gevierd en het is best goed om stil te staan bij...’

‘Dat is precies waar die splintergroepering op zit te wachten,’ onderbrak Bellamy haar met stemverheffing. ‘Als ik hen was en wilde aanval- len, zou ik het vandaag doen. Iedereen op een kluitje, als ratten in de val.’

Een jongetje huppelde een van de hutten uit, zag Bellamy, trok wit weg en schoot weer naar binnen.

Clarke pakte Bellamy's bevende handen vast en keek hem in de ogen. 'Ik geloof je,' zei ze. 'Ik geloof dat je zag wat je zag.'

Hij knikte, hoewel hij nog onrustig ademde.

'Maar je moet mij ook geloven. Je bent hier veilig. Wij zijn hier veilig. De splintergroep is meteen na hun verlies zuidwaarts getrokken, zegt Max. Ze zijn sindsdien niet meer in de omgeving gesignaleerd.'

'Dat weet ik,' zei Bellamy. 'Maar ik heb het niet alleen over die ene berg bladeren. Ik voel het gewoon, al mijn nekharen staan rechtovereind.'

'Daar kan ik wel iets aan doen.' Clarke ging op haar tenen staan en kuste zijn adamsappel, zijn kaak – totdat ze bij zijn nek was beland.

'Zo makkelijk gaat dat niet,' reageerde hij, hoewel ze voelde dat hij zich weer wat ontspande. Ze leunde iets naar achteren en keek hem glimlachend aan. 'Kom op, vandaag is een feestdag, Bel. Het is je eerste grote evenement als raadslid. Denk aan je speech. Probeer te genieten van al dat lekkere eten waar jij zelf aan hebt bijgedragen.'

'De speech.' Hij sloot zijn ogen en slaakte een zucht. 'Shit. Die was ik helemaal vergeten.'

'Komt goed,' zei Clarke terwijl ze zich weer uitrekte om een kus op zijn stoppels te planten. 'Dat kun jij uit de losse pols.'

'Dat is waar.' Hij sloeg zijn armen om haar middel en trok haar grijnzend naar zich toe. 'En dat niet alleen.'

Ze moest lachen en gaf hem een denkbeeldige klap. 'Oké. Prima. Maar kom me eerst maar helpen al het eten op tafel te zetten voor de raadsleden bij elkaar komen. Dan bouwen we daarna nog wel een feestje met z'n tweeën.'

Hij liep achter haar aan, zijn armen nog om haar middel geslagen, zijn

adem warm in haar nek. 'Bedankt,' mompelde hij.

'Waarvoor?' vroeg ze luchtig, in een poging haar toenemende angst te maskeren. Ze had hem vandaag misschien op andere gedachten kunnen brengen. En gisteren. En de dag ervoor. Maar ze kon niet langer ontkennen dat Bellamy achteruitging.

Hoofdstuk 2

WELLS

Wells voelde het in zijn rug toen hij het laatste vat appelwijn op de kar tilde. Na de dagenlange voorbereidingen voor het Oogstfeest had hij droge, gebarsten handen en opgezwollen, pijnlijke voeten. En het enige wat hij dacht was: meer. Meer pijn. Meer werk. Als hij maar werd afgeleid van die donkere, kwellende gedachten. Als die verschrikkelijke herinneringen maar werden verdreven.

Een langslopende aardbewoner met een baby in een draagdoek glimlachte hem vriendelijk toe. Hij knikte beleefd terug, en probeerde zich te vermannen toen een herinnering als een meteoriet bij hem insloeg: Sasha die speels een tarwehalm voor diezelfde baby ophield terwijl de moeder buiten de was ophing. Sasha's zwarte haar dat naar voren zwaaide, haar vlammeende, groene ogen toen ze hem ermee pestte dat hij banger was voor baby's dan voor Rhodes en zijn leger.

Wells klemde zijn kaken op elkaar en zakte door zijn knieën om de handvatten van de kar vast te pakken. De hevige inspanning verdrong het beeld en hij trok de zware vracht over het hoofdpad naar de rand van het bos, waar de anderen zich hadden verzameld.

De roodharige Paul, nog in bewakersuniform hoewel zijn dienst er al op zat, stond op de grote zwerfkei en overzag de dorpelingen en kolonisten die zich hadden opgeworpen om het eten voor het feest van vanavond naar het kamp te brengen. ‘Oké, mensen. Ik ben op patrouille geweest en de kust is veilig. Maar laten we voor de zekerheid niet te lang blijven rondhangen.’ Hij klapte in zijn handen en wees naar het intensief gebruikte bospad. ‘Let goed op, blijf voortdurend op je hoede.’

Wells zag dat een paar dorpelingen Paul geamuseerd bekeken. Paul was relatief nieuw, een van de kolonisten uit een van de latere transportschepen. Zijn groep had het kamp pas ná de aanval van de splintergroep bereikt. In de Kolonie had Wells Paul alleen van gezicht gekend. Hij had in deze energieke goedgezakte niet zozeer een leider gezien, eerder een volgzaam, competente soldaat; maar kennelijk was er het afgelopen jaar een en ander veranderd. Wat er tussen de crash-landing en hun aankomst in het kamp ook gebeurd mocht zijn, Paul was in ieder geval uitgegroeid tot de onofficiële leider van het groepje overlevenden – en die rol nam hij nu nog steeds op zich.

‘Degenen die een zware lading bij zich hebben: zorg ervoor dat je jezelf niet overbelast. Als je geblesseerd raakt, vorm je een makkelijk doelwit voor de vijand.’

Wells rolde met zijn ogen. De gewelddadige splintergroep had zich al lang uit de voeten gemaakt. Paul was gewoon gefrustreerd dat hij alle actie had gemist en probeerde dat nu te overcompenseren. Het irriteerde Wells – hij kende de echte prijs van gewapende strijd.

Paul fronste zijn wenkbrauwen. ‘Graham, wat doe je met dat mes? Je bent vandaag niet op jacht.’

‘Wie zegt dat?’ vroeg Graham, terwijl hij het mes met het lange lemmet uit de schede trok en ermee in Pauls richting zwaaide. Even overwoog

Wells om tussenbeide te komen. Hoewel Graham de laatste tijd wat tot rust was gekomen, stond zijn vlamme blik toen Wells de oorspronkelijke honderd had proberen te overtuigen om Octavia te doden, hem nog helder voor de geest. Maar voordat Wells in beweging kon komen, borg Graham, minachtend snuivend, zijn mes op en slenterde weg, onderwijl Eric toeknikkend, die zijn kant uit kwam lopen.

‘Hulp nodig?’ vroeg Eric. Hij gebaarde naar de kar. ‘Je wilt toch niet “geblesseerd raken en een makkelijk doelwit voor de vijand vormen”?’ vervolgde hij droog.

Wells glimlachte geforceerd. ‘Ja, graag. Ik haal nog even wat extra brandhout en kom dan achter je aan.’ Hij draaide zich om en liep naar de houtstapel aan de rand van het dorp, zijn kaken nog verkramp van de nepglimlach die hij meteen toen hij zich had omgedraaid van zijn gezicht had geveegd. Alles aan hem voelde tegenwoordig zwaar aan, elke stap was gedrenkt in verdriet. Maar hij liep desondanks door, pakte de bijl en kliefde houtstronken totdat hij een draagbare hoeveelheid houtblokken had. Hij stapelde ze netjes op, deed ze in zijn knapzak, hees die op zijn rug en vertrok, zonder aandacht te besteden aan de splinters in zijn handpalmen.

Het dorp was ondertussen leeggelopen: iedereen was op weg om gezamenlijk de nieuwe oogst te vieren, de vrede, een nieuw begin, saamhorigheid.

Wells liep voorovergebogen, de banden van de knapzak sneden dwars door zijn shirt. Hij liet zijn blik over de lege vallei gaan. Goed zo. Hij zou wat later dan de rest aankomen maar met flink wat hout voor de kachels en het vreugdevuur. Hij zou bij het vuur blijven om het waar nodig op te stoken. Dat zou zijn taak zijn voor vanavond, een perfect excuus om het feest te vermijden, de toespraken, de honderden kolonisten

– die stuk voor stuk dachten aan de mensen die er die avond bij hadden moeten zijn.

De achtergebleven geliefden in de Kolonie... allemaal dood, door Wells.

Hij was degene die het luchtslot op het ruimteschip had losgemaakt, waardoor de honderden mensen die geen zitplek hadden kunnen bemachtigen gedoemd waren een langzame verstikkingsdood te sterven – inclusief zijn eigen vader, de kanselier. Hij had het gedaan om Clarke te redden, maar toch, hij schrok nog steeds terug van zijn eigen spiegelbeeld. Hij zaaide alleen maar dood en verderf, wat hij ook deed. Als de andere kolonisten erachter kwamen wat hij had gedaan, zouden ze hem niet alleen van hun feest uitsluiten, ze zouden hem uit de gemeenschap verstoten. En hij verdiende het.

Hij slaakte een diepe zucht en merkte dat hij krachteloos op zijn benen stond te wankelen. Toen hij even omkeek terwijl hij de vracht op zijn rug in evenwicht probeerde te brengen, zag hij dat de deur van een van de hutten op een kier stond.

Het was de hut van Max.

Sasha's huis.

Wells had Sasha maar een paar weken gekend, maar het voelde alsof er jaren in die korte periode waren geperst, vol levendige herinneringen. Hij had vooral genoten van de tijd die hij samen met haar in het dorp had doorgebracht. Ze was niet alleen de dochter van de leider, ze maakte zelf deel uit van het kloppende hart van de gemeenschap. Ze was de eerste die zich had opgeworpen om inlichtingen over de honderd te verzamelen, ook al bracht ze haar eigen leven daarmee in gevaar. Ze schoot altijd als eerste te hulp, luisterde begripvol en verwoordde onpopulaire meningen namens de zwakkeren. Ze was geliefd, gerespecteerd, graag gezien... en ze was er niet meer.

Wells liet zijn knapzak los, negeerde het doffe gebonk van de vallende houtblokken en zwalkte als een slaapwandelaar naar de ingang van de hut. Hij was er al bijna een maand niet geweest, om de herinneringen en een ontmoeting met de rouwende aardbewoners zo lang mogelijk uit de weg te gaan. Maar nu was er niemand en hij werd er als een magneet naartoe getrokken.

Vanuit de deuropening speurden zijn ogen het donkere interieur af. Hij zag de tafel met elektronicaonderdelen, de kleine keuken, Max' slaapkamer en daar, achterin, Sasha's hoekje.

Haar bed, haar quiltdeken, een bos droogbloemen. Alles was er nog. 'Ik kon het niet opbrengen om ze weg te doen,' klonk een diepe, rasperige stem achter zijn rug.

Wells draaide zich met een ruk om. Max stond nog geen meter bij hem vandaan en keek met een uitdrukkingloos gezicht langs hem heen. Zijn baard was keurig getrimd, zijn netste kleren keurig opgelapt; hij was helemaal klaar voor zijn officiële rol bij de festiviteiten van vanavond. Maar op dit moment zag hij er niet uit als de leider van de aardbewoners en kersvers lid van de nieuwe, verenigde raad. Hij zag eruit als een gewond man – een vader die nog diep gedompeld was in verdriet.

Zijn blik viel op de vogel die naast de voordeur in het hout was gekrast. 'Die vogel heeft ze getekend toen ze vijf was. Ik vond het best indrukwekkend voor een vijfjarige. Of überhaupt.' Hij stootte een lachje uit. 'Misschien zou ze in de oude wereld kunstenaar zijn geweest.'

'Ze had van alles kunnen zijn,' zei Wells zacht.

Max knikte en zocht toen steun tegen de houten wand, alsof er zojuist iets in hem was geknakt.

Ik zou hier niet moeten zijn, dacht Wells, maar voordat hij een smoesje kon verzinnen om ervandoor te gaan, rechtte Max zijn rug en stapte

langs hem heen de hut in, terwijl hij Wells wenkte hem te volgen.

‘Ik had een welkomsttoespraak voor vanavond voorbereid, maar ik heb hem natuurlijk laten liggen,’ zei Max terwijl hij door de spullen op zijn geïmproviseerde bureautje zocht en een volgekrabbeld vel papier tevoorschijn viste. ‘De tafels zijn al bijna allemaal bezet. Ik zou maar snel die kant op gaan als ik jou was.’

‘Het maakt niet uit. Ik weet niet eens of ik wel ga.’ Wells staaarde naar zijn laarzen maar voelde hoe Max’ blik op hem rustte.

‘Je hebt net zoveel reden om aan die tafels te zitten als ieder ander, Wells,’ zei de oudere man. Zijn stem klonk zacht maar zelfverzekerd. ‘Dankzij jou zijn deze mensen... onze mensen... samen. Dankzij jou leven ze nog.’

Wells keek vluchtig naar Sasha’s hoekje. Max volgde Wells’ blik over zijn schouder.

‘Zij is er in zekere zin ook bij.’ Er klonk warmte in zijn stem door. ‘Het Oogstfeest was haar favoriete feestdag.’ Hij zette een stap naar voren en legde een hand op Wells’ schouder. ‘Ze zou willen dat je ervan genoot.’

Wells voelde zijn ogen prikken en sloeg ze neer. Max kneep even in zijn schouder en liet hem toen los.

‘Ik zit aan de hoofdtafel bij de rest van de raad,’ zei hij terwijl hij de hut uitstapte. ‘Ik zal een plaatsje voor je vrijhouden. Je wilt Bellamy’s toespraak niet missen, toch?’

Wells kon een glimlach niet onderdrukken bij de gedachte aan zijn broer, het kakelverse raadslid, die honderden mensen zou toespreken. Ook al wisten ze pas net dat ze halfbroers waren, ze hadden snel een band opgebouwd. Ze voelden nu niet alleen wederzijds respect, ze zouden door het vuur gaan voor elkaar.

Wells liep achter Max aan de hut uit en trok de deur zachtjes achter

zich dicht. Hij liet zijn blik even rusten op het vogeltje. Het was moeilijk voor te stellen dat een kind dit had uitgeverfd. De jonge Sasha had het vogeltje vliegend afgebeeld en het zag er licht en vrolijk uit, zoals ze er zelf had uitgezien op de schaarse momenten dat ze haar plichten opzieschoof en de teugels liet vieren. Hij was bevoorrecht, besepte hij, dat hij die kant van haar te zien had gekregen, de kreten van plezier had gehoord wanneer ze in het meer sprong van een veel grotere hoogte dan Wells zelf ooit zou durven. De felheid in haar groene ogen had zien smelten na een kus. Door Wells' onzorgvuldigheid was een leven vol van zulke momenten in de kiem gesmoord, maar de herinneringen die diep in zijn hart lagen opgeslagen konden ze hem niet meer afnemen.

Misschien had hij het recht niet om vanavond feest te vieren, na alles wat hij had gedaan, alles waarvoor hij zich zou moeten verantwoorden – maar er was nog genoeg om dankbaar voor te zijn.

Hoofdstuk 3

GLASS

In de stilte, die hen als een extra deken omhulde, lagen ze samen in bed. Dit deel van het kamp was leeggestroomd toen iedereen ging helpen met de voorbereidingen op het feest. Maar Glass en Luke brachten de middag hier door, in hun houten hutje aan de rand van het kamp. Ze hadden genoeg aan elkaar. Dit was een zeldzaam moment waar ze dankbaar gebruik van maakten. Sinds Luke was hersteld van een bijna-dodelijke wond aan zijn been, was hij harder gaan werken dan ooit: hij verliet de hut bij het kriecken van de dag en keerde na zonsondergang pas terug, uitgeput en hinkend – wat Glass altijd met pijn in haar hart aanzag.

Luke probeerde overeind te komen, leunend op zijn elleboog, maar Glass hield hem tegen en kuste zijn schouder, zijn gespierde bovenarm, zijn borst. Uitdagend dwaalde ze met haar mond omlaag.

Hij kreunde verzaligd. ‘Ik moet naar m’n werk.’

Ze kuste zijn buik. ‘Nog niet.’

‘Door jou kom ik telkens te laat.’ Met een gelaten uitdrukking op zijn gezicht liet hij zijn vingertoppen langs haar wervelkolom gaan.

‘Ze vinden het niet erg,’ zei Glass terwijl ze zich tegen hem aan nestelde. ‘Jij verzet tijdens jouw dienst meer werk dan wie dan ook. Je hebt dit halve kamp gebouwd.’ Ze hield haar hoofd schuin en nam hem met een trotse glimlach op. ‘Mijn briljante ingenieur.’

Luke had twee verschillende hutten ontworpen: een familiehuisje met een entresol als slaapgedeelte, en een langgerekte blokhut voor groepen, waarin weeskinderen en bewakers konden worden gehuisvest. Maar het houten hutje van Glass en Luke had de fijne bijkomstigheids dat het een beetje afzijdig lag. De kleine ramen keken uit op de plek waar de zon in dit jaargetijde opkwam. Er was zelfs een open haard en een klein keukentje met een tafeltje en stoelen. Niemand had zelfs maar met de ogen geknipperd toen ze waren gaan samenwonen, een aangename opluchting na al dat heimelijke gedoe op het schip – eerst vanwege de beklemmende sociale hiërarchie, vervolgens omdat Glass op de vlucht was.

‘Ik heb toegezien op een déél van de bouw,’ corrigeerde hij haar. ‘Iedereen heeft zich enorm ingezet. Bovendien werk ik niet als ingenieur vanavond. Ik moet aan de slag als bewaker.’ Luke hief zijn hand om met zijn vingers door haar blonde haar te gaan, dat als een gordijn langs haar gezicht hing. Vervolgens slaakte hij een zucht.

Glass kende die zucht. Het betekende dat het erop zat. Ze glimlachte en duwde zichzelf half overeind, zodat hij uit bed kon springen om zich aan te kleden. ‘Waarom moet jij zo nodig tijdens het Oogstfeest patrouilleren?’ vroeg ze terwijl ze haar shirt over haar hoofd trok en met haar tenen de vloer aftastte op zoek naar de dikke wollen tuniek – een welkomstcadeau van haar nieuwe aardbewonersvrienden – die ze een paar uur geleden van zich af had laten glijden. Zelfs in de hut voelde de lucht ijzig aan, en de zon was nog niet eens onder. Hun eerste winter stond voor de deur.

Winter op aarde. Glass voelde opwinding bij de gedachte aan haardvuur, hagelwitte sneeuw en lange, warme nachten in Lukes armen.

‘Iemand moet het doen. En het maakt mij niet uit,’ antwoordde Luke terwijl hij zijn laarzen aantrok. Hij rekte zich uit en kreunde zachtjes toen zijn rug kraakte. ‘Je zult je toch niet eenzaam voelen?’ vroeg hij, en hij kwam naast haar op het kleine bed zitten. ‘Je kunt bij Clarke en Wells gaan zitten.’

Glass stootte hem met haar schouder aan. ‘Ik vermaak me wel.’ Ze zei het op een luchtige toon, maar de waarheid was dat ze meer moeite had dan hij om zich aan het leven hier aan te passen. Als voormalig lid van het elitekorps van ingenieurs op het ruimteschip had Luke zich in het kamp meteen nuttig weten te maken. Ook Glass wist van aanpakken, maar ze was geen natuurlijke leider zoals haar jeugdvriend Wells, en ze had geen opleiding gevolgd zoals Clarke, die dankzij haar medische scholing al tientallen levens had gered. En hoewel Clarke nooit ongeduldig of onvriendelijk tegen haar deed, kon Glass het gevoel niet van zich afschudden dat haar oude schoolvriendin haar nog steeds zag als het oppervlakkige meisje wier leven draaide om prullaria van de ruilbeurs en roddelen met vriendinnen die net zo leeghoofdig waren als zij.

Glass stond op en glimlachte geforceerd. ‘We moeten gaan. Ik heb Clarke beloofd dat ik haar zou helpen eten naar de ziekenboeg te brengen, dus...’ Ze knikte met haar hoofd naar de deur. ‘Let’s go.’

‘Yes, ma’am,’ zei Luke, theatraal saluerend. Glass duwde hem de deur uit en hij stak ter overgave lachend zijn handen in de lucht. Ze keek hoe hij voor haar uit snelde.

Dokter Lahiri vond dat Luke wonderbaarlijk snel was hersteld, maar Glass kon nog steeds niet naar zijn been kijken zonder te zien hoe de speer van de aardbewoners zich in zijn vlees had geboord. Ze had Luke

door rivieren en wouden gesleept en hem veilig in het kamp weten te krijgen, net op tijd voor de reddende behandeling. Wells had haar ‘dapper’ genoemd, maar ze had uit angst en wanhoop gehandeld. Na alles wat ze samen hadden doorgemaakt, alles wat ze hadden opgegeven, kon ze zich geen leven zonder Luke voorstellen.

Luke wierp, zich duidelijk afvragend waar ze bleef, een blik over zijn schouder.

Grijnzend riep ze: ‘Ik sta even van het uitzicht te genieten.’

Hij trok zijn wenkbrauwen op. Glass huppelde naar hem toe, pakte zijn arm vast, drukte zich tegen hem aan en paste haar passen aan die van hem aan. Terwijl ze langs de blokhutten naar de open plek liepen, vingen ze de eerste glimpen van het feest op: een grote kring van lange, met dennentakken versierde tafels, waarop meer voedsel stond uitgestald dan Glass ooit op aarde had gezien.

‘Bij nader inzien heb je gelijk,’ zei Luke met spijt in zijn stem. ‘Het is oneerlijk dat ik nu dienst heb.’

‘Ik zal iets voor je bewaren, dat beloof ik je. Inclusief toetje.’

‘Laat dat toetje maar zitten,’ zei Luke. Hij hield zijn hoofd schuin om met zijn lippen vluchtig haar nek te kussen vóór hij in haar oor fluisterde: ‘Er bestaat maar één toetje en dat ben jij.’ Zijn warme adem op haar huid deed haar huiveren.

‘Kijk maar uit, soldaat!’ Paul passeerde hen, zogenaamd afkeurend zijn hoofd schuddend. ‘Intimiteiten tijdens werktijd zijn strikt verboden. Artikel 42 uit de Gaia Doctrine.’ Paul lachte luid en knipoogde veelbetekenend.

Glass rolde met haar ogen, maar Luke glimlachte. ‘Paul is oké. Je moet gewoon even aan hem wennen.’

‘Dat zeg je over iedereen,’ zei Glass, die zijn arm steviger tegen zich

aan klemde. ‘Jij ziet alleen maar het goede in andere mensen.’ Het was een eigenschap die ze bewonderde, hoewel hij daardoor soms blind was voor iemands ware aard, zoals die van zijn gluisperige kamergenoot op het ruimteschip, Carter.

Aan de rand van het kamp stond de pas gebouwde wachttoren waar de wapens van de bewakers lagen opgeslagen. Het was het stevigste bouwwerk van het hele kamp.

Een van de jongere bewakers, Willa, kwam gapend de toren uit. ‘Heb jij dienst, Luke?’ riep ze, terwijl ze naar hem toe slofte. ‘Het is retesaai. Er gebeurt helemaal niets. Er hoeven geeneens wapens bewaakt te worden.’

Luke fronste zijn voorhoofd. ‘Hoe bedoel je?’

‘Ik neem aan dat ze zijn verplaatst?’ Willa haalde haar schouders op. ‘Ik had mijn geweer in het rek gezet en nu is het weg.’

‘Oké...’ Luke hield nauwelijks merkbaar zijn pas in. ‘Bedankt, Willa. Ik ga er wel even achteraan.’

Glass ging op haar tenen staan om Luke een laatste kus te geven voordat hij de toren in stapte. Toen hij uit het zicht verdwenen was, liet ze zich verder leiden door de geur van geroosterd vlees. De feestelijk gedekte tafels zaten al bijna vol. De nieuwe raadsleden stonden geanimeerd met elkaar te praten. Bellamy hield zich een beetje afzijdig en wierp voortdurend nerveuze blikken over zijn schouder. Verderop zag ze Clarke met een stapel borden naar de ziekenboeg lopen.

Glass liep op een drafje naar haar toe. ‘Zal ik helpen?’ vroeg ze, terwijl ze haar hand al uitstak om een paar borden over te nemen.

Clarke keek haar aan, duidelijk afgemat. ‘Nee hoor, het lukt wel,’ antwoordde ze. ‘Maar je kunt wel iets anders voor me doen. Wil jij nog snel wat kamille plukken bij de vijver? Een paar patiënten hebben het voor hun nachtrust nodig, en het duurt een eeuwigheid om het te koken.’

‘Natuurlijk,’ antwoordde Glass bereidwillig. ‘Hoe ziet het eruit?’

‘Het zijn witte bloempjes. Pluk maar zoveel je kunt, met wortel en al.’

‘Doe ik. Waar ligt de vijver?’

‘Ongeveer tien minuten oostwaarts. Je loopt in de richting van het dorp en neemt dan het paadje bij de dennenboom. Dat volg je even, en bij de zwartebessenstruiken sla je links af.’

‘Wacht even, wat is een dennenboom ook alweer?’

Een licht geïrriteerde uitdrukking gleed over Clarkes gezicht. ‘Die heeft naalden in plaats van bladeren.’

‘O ja,’ knikte Glass. ‘En de bosbessenstruiken zijn de...’

‘Weet je wat,’ onderbrak Clarke haar. ‘Ik doe het zelf wel even.’

‘Nee, geeft niks, ik kan het,’ zei Glass. Ze wist zeker dat Luke haar die struiken ooit had aangewezen. ‘Ik vind het wel.’

Clarke zuchtte. ‘Als ik het doe gaat het een stuk sneller, maar bedankt. Volgende keer misschien.’ Ze beende weg om eerst nog de borden weg te brengen en liet Glass alleen achter, die zich met rode konen afvroeg hoe lang het nog zou duren voor ze zich geen buitenstaander meer voelde. Of een last, nog erger.

In de verte stak Max zijn hand op en het opgewonden rumoer dat Glass hier nog net kon horen, verstomde. Max verwelkomde iedereen op het feest en legde uit dat hoewel de traditie zich in de loop der eeuwen had ontwikkeld, dit altijd een dag was geweest om dankbaarheid te tonen. ‘Laten we dus een moment stilstaan bij onze zegeningen, en onze dank betonen voor deze heerlijkheden en alle geschenken uit het verleden.’ Zijn stem stakte en hij pauzeerde even voordat hij verderging. Glass voelde een steek in haar borst. Ze had Sasha niet erg goed gekend, maar ze wist wat knagend verdriet was. Iedere nacht, vlak voordat ze in slaap viel, dook een beeld uit het diepst van haar ziel op: haar moeder, die

zichzelf op het transportschip voor Glass wierp om haar te beschermen. De heldere bloedvlek op haar shirt, die zich steeds sneller uitbreidde, tot dat het licht in haar ogen doofde.

Max' stem werd plotseling overstemd door applaus. Er waren zoveel mensen gaan staan dat ze niet goed kon zien wat er gaande was, maar het leek erop dat hij Wells omhelsde.

Glass ademde diep in en liep naar het gezelschap toe. Als ze toch nergens bij kon helpen, kon ze net zo goed meefeesten. Terwijl ze de tafels naderde, viel er een dennenappel voor haar voeten neer. Zonder erbij na te denken schopte ze hem weg, zoals ze ook altijd deed wanneer ze met de kinderen speelde. Hij stuiterde één keer, landde een paar meter verderop en spatte uit elkaar.

Eerst was er een verblindende lichtflits die alles om haar heen deed verbleken. Vervolgens werd ze geraakt door een muur van lucht, terwijl de aarde schudde op haar grondvesten. Na de donderende klap klonk er een aanhoudend, doordringend gepiep in haar oren.

Ze lag met haar gezicht in de aarde. Glass hapte naar adem en de dikke, vreemde lucht smaakte naar rook. Met een zachte kreun duwde ze zichzelf overeind. Haar hele lichaam trilde.

Het kamp stond in lichterlaaie. Ze veegde een brandend kooltje van haar wang toen een tweede explosie, op de plek waar de wachttoren stond, de aarde opnieuw deed beven. Mensen renden gillend door elkaar heen. Glass krabbelde moeizaam op haar knieën en wilde degene die naast haar lag overeind helpen... tot ze zich realiseerde dat het alleen een hand was. Met niemand eraan vast.

Ze gilte en deinsde achteruit. In haar keel steeg braaksel op, maar ze slikte het weg en hees zichzelf overeind. 'Luke!' schreeuwde ze. 'Luke!' Ze kon zich niet oriënteren en draaide drie keer rond voordat ze besefte

hoe dat kwam. Het was moeilijk iets te zien door de dikke rookwolken, en het herkenningspunt waarnaar ze zocht, de wachttoren, was verdwenen. Glass kon nog net een smeulende berg hout onderscheiden – het hele gebied eromheen was verschroeid.

Het gebouw waar Luke in zat was verwoest.

Glass wankelde naar de restanten, zonder haar protesterende, gehavende lichaam te voelen. Het enige wat ze voelde was de paniek die door haar heen gierde. Ze probeerde te roepen, maar bracht geen enkel geluid voort.

Net toen ze dacht dat ze zou flauwvallen van pure angst en verdriet, zag ze een bekend silhouet uit de rook opdoemen: Luke. Hij leefde nog, hij was blijkbaar niet in de toren toen het gebeurde. Hij was een eind bij haar vandaan, maar hun blikken ontmoetten elkaar en ze was ervan overtuigd dat de opluchting op zijn gezicht zich weerspiegelde op haar eigen gezicht.

Maar toen keek hij over haar schouder en sperde zijn ogen dodelijk verschrikt open. Ze kon niet horen wat hij zei, maar het moest iets zijn als: ‘Rennen, Glass!’

Ze draaide zich om en ving een glimp op van een grote man die op haar afkwam. Hij had een gladgeschoren schedel en droeg vreemde, witte kleding.

En toen werd er een naald in haar nek geramd.

De wereld veranderde van brandend rood in witgevekt en daarna werd alles zwart. Alles leek heel ver weg, en Glass voelde hoe ze in het niets viel.